

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowak – Januchta

Protokolant: Paulina Puzia

przy udziale oskarżyciela publicznego - E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 07.02.2018r. , 19.03.2018r. i 13.04.2018r.

sprawy **W. K.**

syna J. i K. zd. R.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą W. K. (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) uchylał się od obowiązku podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych poprzez niezłożenie w Urzędzie Skarbowym W. T., z siedzibą w W. przy ul. (...) zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) PIT – 36 za rok 2007r. i niewpłacanie podatku, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 32 100 zł

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 2 k.k.s.

II. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą W. K. (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) uchylał się od obowiązku podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych poprzez niezłożenie w Urzędzie Skarbowym W. T., z siedzibą w W. przy ul. (...) zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) PIT – 36 za rok 2008r. i niewpłacanie podatku, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 14 919 zł

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 2 k.k.s.

orzeka

I. oskarżonego **W. K.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia z tym, że ustala, że prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...). (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) oraz, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 54 § 1 kks w zw. z art. 54 § 2 kks i za to skazuje go, zaś na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych;

II. oskarżonego **W. K.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia z tym, że ustala, że prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...). (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) oraz, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 54 § 1 kks w zw. z art. 54 § 2 kks i za to skazuje go, zaś na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk w zw. z art. 86 § 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 39 § 1 kks wymierza oskarżonemu karę łączną grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. F. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście złotych 92/100) zawierającą należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za pełnioną z urzędu obronę oskarżonego;

V. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt IV K 1048/17

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił co następuje:

W. K. najpierw od dnia 30.11.2000 r. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. K. w zakresie handlu obwoźnego, a następnie od dnia 22.11.2006 r. pod nazwą „(...)”. (...) z/s w W. przy ul. (...), której przedmiotem był transport drogowy pojazdami uniwersalnymi. W ramach prowadzonej działalności W. K. w latach 2007 – 2008 wykonywał usługi transportowe na rzecz firmy (...) -Handlowe (...) W. M. (...)-(...) M. ul. (...), za które wystawił w roku 2007 następujące faktury VAT:

- nr 28/03/07 z dnia 31.03.2007 r. na kwotę netto 10.000 zł,

- nr 11/04/07 z dnia 27.04.2007 r. na kwotę netto 10.000 zł,

- nr 12/05/07 z dnia 17.05.2007 r. na kwotę netto 10.000 zł,

- nr 8/06/07 z dnia 13.06.2007 r. na kwotę netto 10.000 zł,

- nr 10/09/07 z dnia 18.07.2007 r. na kwotę netto 10.000 zł,

- nr 11/08/07 z dnia 08.08.2007 r. na kwotę netto 12.000 zł,

- nr 17/09/07 z dnia 17.09.2007 r. na kwotę netto 10.000 zł,

- nr 2/10/07 z dnia 04.10.2007 r. na kwotę netto 10.000 zł,

- nr 07/11/07 z dnia 05.11.2007 r. na kwotę netto 18.000 zł,

- nr 25/12/07 z dnia 21.12.2007 r. na kwotę netto 15.000 zł,

na łączną kwotę 115.000 zł,

oraz w 2008 r. faktury VAT

- nr 11/01/08 z dnia 11.01.2008 r. na kwotę netto 15.000 zł,

- nr 03/02/08 z dnia 06.02.2008 r. na kwotę netto 15.000 zł,

- nr 01/03/08 z dnia 03.03.2008 r. na kwotę netto 15.000 zł,

- nr 03/04/08 z dnia 07.04.2008 r. na kwotę netto 15.000 zł,

- nr 1/05/2008 z dnia 21.05.2008 r. na kwotę netto 8.000 zł,

na łączną kwotę 68.000 zł.

W. K. będąc podatnikiem miał obowiązek składania do właściwego urzędu skarbowego rocznego zeznania PIT-36 o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w danym roku podatkowym, w terminie do 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym. W. K. uchylał się od obowiązku podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych i nie złożył do dnia 30 kwietnia 2008 r. w Urzędzie Skarbowym W. T. z/s przy ul. (...) w W. rocznego zeznania PIT-36 za 2007 r. oraz nie wpłacił podatku, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 32.100 zł. Ponadto W. K. uchylał się od obowiązku podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych i nie złożył do dnia 30 kwietnia 2009 r. w Urzędzie Skarbowym W. T. z/s przy ul. (...) w W. rocznego zeznania PIT-36 za 2008 r. oraz nie wpłacił podatku, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 14.919 zł.

W dniu 28 maja 2012 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. – T. wszczął z urzędu postępowanie podatkowe wobec W. K. w sprawie określenia zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za lata 2007 -2008. Decyzją z dnia 12 października 2012 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. – T. (sygn. (...) (...)) określił W. K. wysokość zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2007 r. w kwocie 32.100 zł, zaś decyzją z dnia 15 października 2012 r. (sygn. (...) (...)) określił wysokość zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2008 r. w kwocie 14.919 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka W. M. (k. 132-133), listy transakcji pomiędzy firmą (...), a W. T. W. K. (k. 2-3), kopii faktury i umowy o transport drogowy (k. 6-7), decyzji dot. określenia wysokości zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych (k. 33-34v, 36-37v), informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (k. 121), faktur VAT (k. 98-129 dokumentacji podatkowej nadesłanej przez Naczelnika US W. – T.).

Postanowieniem z dnia 26.09.2017 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. – T. w W. zastosował wobec W. K. postępowanie w stosunku do nieobecnych, albowiem nie ustalono miejsca jego pobytu na terytorium RP (k. 67).

W toku postępowania sądowego ustalono miejsce pobytu oskarżonego, który stawiał się na rozprawę główną i nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz wyjaśnił, że prowadząc działalność w tamtych latach nie miał księgowej i nie znał się na prawie i do dzisiaj się nie zna. Wiedział tylko tyle, że jak ktoś pracuje, to musi się rozliczać (k. 120).

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego W. K. nie stanowią wiarygodnego materiału dowodowego, albowiem są nielogiczne, wewnętrznie sprzeczne oraz budzą uzasadnione wątpliwości w świetle zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności twierdzenie, że prowadząc działalność gospodarczą oskarżony nie wiedział, że ma obowiązek rozliczać się z osiągniętego dochodu poprzez składanie deklaracji rocznej PIT 36 do urzędu skarbowego i płacić podatek. Twierdzenie to jest tym bardziej nielogiczne, skoro jednocześnie oskarżony wie, że jeśli ktoś pracuje, to musi się rozliczać. Trudno zakładać, aby oskarżony nie zdawał sobie sprawy, że prowadzenie działalności gospodarczej jest równoznaczne z wykonywaniem pracy zarobkowej, a uzyskiwane z tego tytułu dochody podlegają opodatkowaniu. Oceny tej nie zmienia podnoszona przez oskarżonego okoliczność, że nie korzystał z pomocy księgowej, którą należy traktować jako nieudolną próbę usprawiedliwienia swojego zachowania.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka W. M. – prowadzącego działalność pod nazwą (...) (...) z/s w M. – a który potwierdził, że w przeszłości współpracował z oskarżonym w zakresie wykonywanych usług transportowych. Z uwagi na znaczny upływ czasu świadek nie pamiętał szczegółów tej współpracy, tym niemniej po okazaniu faktur VAT wystawionych przez oskarżonego na jego rzecz, potwierdził ich przyjęcie oraz autentyczność podpisu oraz pieczętki jego firmy, jak również że wskazane w ich treści usługi były przez oskarżonego wykonywane, a płatności zostały rozliczone. Z zeznań świadka wynika, że gdyby były problemy z rozliczeniem z firmą oskarżonego, gdyby faktury nie zostały opłacone, to utkwiliby mu to w pamięci i kojarzyłby takiego kontrahenta, a w odniesieniu do oskarżonego

sytuacja taka nie miała miejsca. Zeznania świadka W. M. są logiczne i przekonujące oraz zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, w tym treścią dokumentacji w postaci faktur VAT oraz umów o transport drogowy, nadesłanej z Urzędu Skarbowego W. – T.. Świadek, będąc osobą obcą dla oskarżonego, nie zainteresowaną sposobem rozstrzygnięcia sprawy, w sposób obiektywny i bezstronny odniósł się do okoliczności dotyczących współpracy z oskarżonym W. K..

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci: listy transakcji pomiędzy firmą (...), a W. T. W. K. (k. 2-3), kopii faktury i umowy o transport drogowy (k. 6-7), decyzji dot. określenia wysokości zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych (k., 33-34v, 36-37v), informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (k. 121), faktur VAT (k. 98-129 dokumentacji podatkowej nadesłanej przez Naczelnika US W. – T.), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o kryteria zawarte w art. 7 k.p.k. w ramach zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia czynu Sąd uznał W. K. za winnego tego, że prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...). (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) uchylał się od obowiązku podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych poprzez niezłożenie w Urzędzie Skarbowym W. T., z siedzibą w W. przy ul. (...) zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) PIT – 36 za rok 2007r. i niewpłacanie podatku, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 32 100 zł. Ponadto w ramach zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia czynu Sąd uznał W. K. za winnego tego, że prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...). (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) uchylał się od obowiązku podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych poprzez niezłożenie w Urzędzie Skarbowym W. T., z siedzibą w W. przy ul. (...) zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) PIT – 36 za rok 2008r. i niewpłacanie podatku, czym uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 14.919 zł. Swoim zachowaniem w obydwu przypadkach oskarżony wypełnił dyspozycję art. 54 § 2 w zw. z art. 54 § 1 k.k.s.

Wskazać należy, iż przepis art. 54 § 2 w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. penalizuje zachowanie polegające na uchylaniu się od opodatkowania poprzez nie ujawnianie właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składaniu deklaracji i narażeniu w ten sposób podatku na uszczuplenie, gdy kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości. „Przedmiotem opodatkowania przy podatku dochodowym od osób prawnych i fizycznych jest dochód, bez względu na źródło przychodu, z jakiego go osiągnięto, z wyjątkami wskazanymi w ustawach o tych podatkach, a ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych - przychód, zaś podstawą opodatkowania - ów dochód (przychód) ustalony zgodnie z przepisami tych ustaw i aktów wykonawczych do nich, z odliczeniem kosztów uzyskania przychodu lub strat od przychodów. (T. Grzegorzczak w :Komentarzu do art. 54 kodeksu karnego skarbowego, Lex Omega). Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych za przychód z działalności, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 (pozarolnicza działalność gospodarcza), uważa się kwoty należne, choćby nie zostały faktycznie otrzymane, po wyłączeniu wartości zwróconych towarów, udzielonych bonifikat i skont. U podatników dokonujących sprzedaży towarów i usług opodatkowanych podatkiem od towarów i usług za przychód z tej sprzedaży uważa się przychód pomniejszony o należny podatek od towarów i usług. Podatnik narusza art. 54 także wtedy, gdy uchylając się od opodatkowania, **nie składa wymaganej przez ustawę deklaracji**. Chodzi w tym wypadku w szczególności o oświadczenia zwane deklaracjami, przewidziane w ustawach podatkowych, składane w roku podatkowym w określonych okresach (np. deklaracje podatkowe PIT 36 – art. 45 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych). Przez niezłożenie deklaracji w powyższym rozumieniu dochodzi do narażenia wskazanego podatku na uszczuplenie, tak samo jak przez niezgłoszenie przedmiotu lub podstawy opodatkowania w innych podatkach. (T. Grzegorzczak w :Komentarzu do art. 54 kodeksu karnego skarbowego, Lex Omega). „Realizacja znamion deliktu karnoskarbowego z art. 54 k.k.s. może nastąpić na dwa sposoby: albo poprzez nieujawnienie przedmiotu lub podstawy opodatkowania, albo poprzez niezłożenie deklaracji podatkowej. Zaniechanie złożenia deklaracji podatkowej jest jedną z form nieujawnienia przedmiotu i podstawy opodatkowania, stąd też znamię czasownikowe "nie ujawnia" pełni funkcję subsydiarną wobec znamienia "nie składa". W tych sytuacjach,

gdzie podatnik nie ma obowiązku składania deklaracji, ma natomiast obowiązek ujawnienia przedmiotu lub podstawy opodatkowania, w grę wchodzi realizacja znamienia "nie ujawnia"; w pozostałych przypadkach realizacja znamienia czynnościowego następuje poprzez zaniechanie złożenia deklaracji. Znamiona czasownikowe "nie ujawnia" oraz "nie składa", jakkolwiek nie wynika to wprost z ustawowego opisu typu z art. 54 k.k.s., są sprzężone z obowiązkiem ujawnienia i złożenia deklaracji, który wynika z przepisów prawa podatkowego. Obowiązek ten zawsze określa termin ujawnienia przedmiotu lub podstawy opodatkowania czy złożenia deklaracji. Dlatego też realizacja znamienia czasownikowego, a tym samym wszystkich znamion czynu zabronionego, następuje w momencie upływu terminu na dokonanie czynności ujawnienia czy złożenia. Ujawnić przedmiot i podstawę opodatkowania to tyle, co uczynić go jawnym organowi podatkowemu. Z reguły ujawnienie musi być dokonane w prawnie przewidzianej formie. Występek ten ma charakter umyślny, przy czym w grę wchodzi jedynie zamiar bezpośredni zabarwiony chęcią uchylecia się od opodatkowania, tj. niezapłacenia należnego podatku w terminie." (tak Grzegorz Łabuda w: Komentarzu do art. 54 Kodeksu karnego skarbowego, Lex Omega).

W realiach niniejszej sprawy bezsporne jest, że oskarżony W. K. mając świadomość istnienia ustawowego obowiązku składania do Urzędu Skarbowego W. –T. rocznych zeznań PIT 36 o wysokości osiągniętego dochodu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, pomimo wykonania usług transportowych na rzecz wskazanego wyżej podmiotu i osiągniętego z tego tytułu przychodu, nie wywiązywał się z tego obowiązku i nie złożył przedmiotowych deklaracji za lata 2007 i 2008, w wyniku czego uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych odpowiednio w kwotach 32.100 zł i 14.919 zł. Tym samym Sąd nie miał wątpliwości, że W. K. dwukrotnie wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. Sąd zmienił opis przypisanych oskarżonemu czynów poprzez ustalenie, że w latach 2007-2008 oskarżony prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...). (...) z/s w W. przy ul. (...). Jak wynika bowiem z treści załączonych faktur VAT oraz umów o transport drogowy zawieranych z W. M., z zaświadczenia Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz treści wydanych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego decyzji podatkowych, od dnia 22.11.2006 r. oskarżony prowadził działalność gospodarczą pod nazwą „(...) (...) z/s w W. przy ul. (...), której przedmiotem był transport drogowy pojazdami uniwersalnymi.

Przy wymiarze kary jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował niekaralność oskarżonego (karta karna – k. 116) zaś jako okoliczności obciążające wysokość uszczuplonego podatku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu za czyn przypisany w pkt I wyroku karę 40 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 80 zł, za czyn przypisany w pkt II wyroku karę 30 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 80 zł oraz karę łączną 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej jako 80 zł, uznając je za adekwatne zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również realizujące swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę oskarżonego, ponadto za sprawiedliwe w odczuciu społecznym. Powyższe kary w ocenie Sądu spowodują zmianę w postępowaniu oskarżonego uświadamiając mu niewłaściwość jego postępowania i co za tym idzie spełnią swą rolę wychowawczą.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 2 pkt 1 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. F. kwotę 619,92 złotych zawierającą należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Uwzględniając sytuację majątkową i finansową oskarżonego Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.